

rosa mystica

ČASOPIS PRO DUCHOVNÍ ŽIVOT

Ročník XXXII., číslo 2.

únor 2026

Obsah: T.Bahounek Mystika mládí, Kdo jsi? Vzore svatě usebranosti, Růže trpělivosti, Apokalypsa plná radosti, Thákur Žezlo práva, A.Sova, Americký úlet, Magické půlnoci, Hlas volajícího na poušti, Temné vztahy..., Mystika stáří, Pavel Huyn Tajemné požehnání, Digitální návrat..., Brněnská akademie duchovního života Patrika Kužely OP

MYSTIKA MLÁDÍ

Když se jednou ptali mučedníka: Jaké je tvé povolání?, odpověděl: Jsem křesťan. Původně se ovšem v **Antiochii** neříkalo křesťan, co by bylo odvozené od kmene „křest“, ale „christianus“, to je kristovec, ten, který je součástí Krista čili pokračující Kristus, a proto následuje a vyznává Ježíše Krista. Označením křesťan označujeme, že jsme křtem připojeni ke Kristovu Tělu a že jsme jeho část, a Kristus je naším celkem i Hlavou, a že se proto veřejně hlásíme ke Kristu a k celému jeho dílu a učení jako ke svému hlavnímu povolání. To je podstata křesťanství, že se Kristus Bůh stává člověkem, abychom se my lidé mohli stát Božími dětmi a Jeho pokračovateli. Kristus nás přivtělil k sobě, aby se Jeho život mohl stát naším životem. Proto nemůže být ideálem života nic menšího, než být pokračováním Krista. Proto je důležité, abychom se především nechali povznést do Jeho tajemství, a pak se to snažili uskutečňovat ve svém životě jako pokračující Kristovo lidské vtělení. Vtělení Ježíše Krista není počátek nějakého nejasného mlhavého představení, které se někomu může zdát být přirozeně nepochopitelné, a proto prý je pouhým dodatečně zavedeným divadlem. Vtělením Ježíše Krista totiž začíná Boží vtělování do člověka a pokračuje už tři tisíciletí a pořád to nekončí, takže Jeho tělo dále a dále roste.

Mým ideálem je tedy: být s Kristem, stát se Kristem, obléci Krista. Obléci Krista znělo svatému Pavlovi nějak přijatelněji, než stát se dalším Kristem. A přitom stát se dalším Kristem má každý z nás. Samozřejmě, se nikdo z nás nemůže stát samotným Ježíšem Kristem. Ježíš Kristus je jediný a neopakovatelný. Kristus (latinsky christus, odvozeno z řeckého christos [χριστος], z hebrejského *mašiach* [מָשִׁיחַ]) znamená „pomazaný“. A tajemné

pomazání přijímá každý při křtu svatém.

Není žádný vyšší ideál než Ježíš Kristus. Ježto neznáme osobnost, která by byla ryzejší, větší a dokonalejší, proto nemůže být ani krásnější ideál než vyjádřit ve svém všedním životě tohoto Krista, uskutečnit jeho vznešený ideál, aby totiž přišlo Boží království, totiž všechno v našem pozemském životě i společnosti bylo začleněno do nejdokonalejšího svatého a dobrého řádu Božího. Přitom je důležité dobře poznat Ježíše Krista, jeho bytost, která má být a je zdrojem našeho nového života, duchovního života. Trvalo to dlouhou dobu a stálo to církev nesmírné boje, než se ustálila teologická mluva, než jsme mohli v přesných a jasných výrazech sestavit to, co napsal sv. Jan takto: Slovo se stalo tělem... Byl snem v Chalcedonu, kde bylo slavnostně prohlášeno: Vyznáváme všichni v stopách svatých otců a jednomyslně, že je jeden Pán Ježíš Kristus, jednorozený Syn Boží, pravý Bůh a pravý člověk....

Nesmírné tajemství. Bůh nám chtěl vrátit ztracené Boží dětství, účast na životě samotného Boha. Proto bylo třeba zaplatit za lidský hřích božskou cenou v lidském těle. Tak se vtělila druhá Boží Osoba. Pro tuto božskou osobnost mělo všechno lidské v Kristu nedozírnou hodnotu. Jedině Jeho poslušnost mohla přinést náležité zadostiučinění za lidskou neposlušnost. Přijal na sebe lidskou přirozenost a proto mohl všechno lidské vzít na sebe. Byl Bohem, a proto jako člověk spojený s lidmi mohl nám nabídnout všechno božské.

Bůh se stává člověkem, aby se člověk mohl přiblížit k Bohu. Syn Boží se stává lidským synem, ale se všechny lidské děti mohly stát dětmi Božími.

Když se zamyslíme nad touto podstatou křesťanství, vidíme nesmírnou vznešenost a důstojnost každého člověka. Každý je pozván k tomuto dětství, k důvěrné účasti na vnitřním životě Božím. Tak není žádný člověk tak opovržený a ponížený, aby byl vyloučen z účasti na nejtajnějších pravdách Božích. Ubohý je pouze ten, kdo se tvrdošíjně odtahuje a odsekává od stromu života, a odmítá se dát povznášet Ježíšem, protože se mu zdá, že si opatří dostatečné štěstí na zemi.

Pán Ježíš přijde pro každého z nás a pro nás pro všechny. Někteří teologové tvrdí, že by se byl vtělil, i kdyby ke hříchu lidí nedošlo. To jsou ovšem pouze lidské domněnky. Záměr použít prostřednictví jiné než andělské pojmá Bůh nepochybně už po pádu Světlonoše, ale verbálně byl pronesen po pádu člověka, a skutečně, až se naplnil čas. Ke hříchu člověka opravdu došlo a my se k Bohu vracíme díky Pánu Ježíši, který nás přišel povznést do náručí Božího, abychom byli Božími dětmi. Proto se Vyznání víry se modlíme „*kteřý pro nás lidi a pro naši spásu sestoupil s nebe*“.

Od té doby se Bůh nepřetržitě lidsky vtěluje proto, aby lidi uvedl do spojení s Bohem, a prostřednictvím lidí posvětil celý svět. Protože se jedná o spojení lidí, proto bere Bůh na sebe lidskou přirozenost. Pračlověk totiž v lidské přirozenosti ztratil Boží dětství. Proto bylo třeba v této lidské přirozenosti ji zase nabýt a opatřit. Tak se Bůh v Kristu spojil s lidskou přirozeností, která je

přirozenosti každého z nás. To je pro lidskou přirozenost povýšení a vyznamenání, ale zároveň také závazkem a úkolem. Jako Boží děti se máme snažit upravit svůj život, aby byl důstojný Boha, tedy podle Božího vzoru. Protože osobou Ježíše Krista byla Božská Osoba, proto měly všechny Kristovy úkony nekonečnou hodnotu, aby za náš dluh mohl zaplatit dostatečně. Úhrada se však uskutečnila a stále uskutečňuje v našem člověčenství, v opravdu lidském člověčenství, navěky povznášeném Ježíšovým božstvím.

Tím lidský život nabývá i v přirozené rovině nesmírné hodnoty. Ježíšovo člověčenství bylo pro něho prostředkem jeho lásky k Bohu Otci nebeskému a k nám lidem. Také my si musíme vážit svého vlastního i cizího člověčenství. Svého vlastního, abychom učinili i ze svého přirozeného života a z života našich bližních krásné Boží dílo, aby nám toto člověčenství bylo prostředkem k výstupu až Bohu, abychom se snažili posvěcovat své vlastní i cizí lidství neustálým spojování s božstvím, a konečně abychom tak posvětili celý svět, dnes poněkud digitálně poznamenaný.

Když se chtěl Bůh spojit v Ježíši s lidskou přirozeností, usiloval tím o naši blízkost a spřízněnost s Ním. Patříme k Boží rodině a krví Ježíše Krista jsme pokrevně spřízněni s Bohem. Nejsme Mu cizí a On není cizí nám. Proto mu nemůže být lhostejný náš osud. Jsme Božího rodu a Bůh patří k nám, takže jsme nerozlučně spojeni, a to navždy. Kristus nepřestal a nepřestane být člověkem, a stejně ani my nepřestaneme patřit k Bohu.

Bůh se stal člověkem. K tomu, aby se nám přiblížil, narodil se mezi námi, chodil mezi námi, měl lidské zaměstnání, a vzal na sebe všechno lidské, kromě hříchů a jejich následků, trestu.

Pokud se někdo ptá, jaký je náš Bůh, tedy mu stačí mít otevřené srdce a sledovat Ho, jak si vykračuje Palestinou, jak otvírá náruč všem unaveným, jak se neštítí ani hříšných vyvrhelů, jak objímá malomocné, jak se stará i o ty nejmenší. Teď se nám to zdá být procházka rájem, ale pamatujme, že stále vedeme boj s vládcem světa, tím starým lhářem a vrahem, ďáblem.

Když nás Bůh povolal, abychom kráčeli k Němu a byli tak dokonalí jako je dokonalý náš Otec nebeský, mnohému by se z toho mohla zatočit hlava, kdyby zapomněl, že Bůh vzal na sebe lidské tělo a že nás učil v každodenním všedním životě kráčet k Otci. Stačí mít pevný předsevzetí k následování Krista a kráčet za Bohem skoro nepostizitelným rytmem hodin a dní a nejvšednějších denních úkonů, a jdeme k Otci a Boží život se děje v nás.

Lidská přirozenost Ježíše Krista byla spojena s Osobou Božskou v osobní jednotu. Tím se dostalo všem lidem také možnosti velkého přetvoření. Už nejsme pouhými lidmi, nýbrž lidmi spojenými s božstvím, lidmi, kteří vešli do důvěrného spojení se samotným Božstvím. Celé naše „já“ je takřka ponořeno celou svou bytostí do Boha. To je ona posvěcující milost. Znamená to přetvoření, skutečně nové stvoření, „přetvoření“ přirozeného tvora na zásadně jiného tvora „nadpřirozeného“, na Boží dítě. Tím byla povznesena, posvěcena

a zůlehtëně celá naše lidská přirozenost i se vším přirozeným, i se vším hmotným, čeho užívá, co jí bylo svěřeno, aby v tom byla Božím dítětem, aby žila účastí na Božím životě.

Z toho vyplývá nesmírná úcta, kterou jsme povinni k sobě samým a dále ke všem lidem. Úcta, která se snaží chovat se k nim jako k něčemu posvátnému, vznešenému, Božímu. Vždyť všechno Boží se stalo naším, když Ježíše spojil svou lidskou přirozenost s božstvím, a sotvaže my zase jsme spojeni s tímto Ježíšem. Nic Božího není odloučeno od člověka v něm, a nic lidského od Božího, prohlašuje sněm florentský. Jako Ježíš nepohrdl ničím lidským, tak ani my nesmíme ničím opovrhovat. Máme se snažit užít všeho ve svém křesťanském životě, neboť se všechno dá posvětit.

Třebaže jsme porušitelní, máme jít pokojně a směle k Bohu ze všech svých sil a všemi svými chabými prostředky. Proto musí křesťanský život a snaha o křesťanskou dokonalost zůstat veskrze lidskou. Nikdy se nemá zvrhnout do křečovitého sebezáporu, ničení všeho lidského, do nenávisti ke všemu lidskému. Třebaže musíme usilovat o sebeovládání, což se docílí sebekázní, nejde jen o záporné popírání přirozených lidských projevů, ale jen o jejich napřímení k dalšímu, ušlechtlejšímu rozvoji.

Všechny naše schopnosti musejí tedy být pěstovány. V opravdovém člověčenství máme být Božími dětmi ve skutečně lidské přirozenosti, a jen jejím prostřednictvím se může stát dokonalí. Nesmíme tedy odmítat ani opouštět nic lidského, nýbrž posvěcovat všechno, aby nás všechno dovedli blíže k Bohu, a mohl se dokonaleji rozvinout v nás Boží život.

Když jsme takto povoláni k Božímu životu, nemůžeme zůstat ve svém mravním životě jenom v přirozené rovině. Naše mravnost sleduje nyní jediný cíl, připodobnit lidi co nejvíce k životu jejich nebeského Otce, aby žili co nejvíce jako Boží děti. Tak není křesťanská morálka jenom nějaká přepólovaná přirozená morálka. Je to zhora nová morálka přetváření lidského života podle života Božího, v život Božího dítěte a přítele Božího.

Tento život čerpáme z Ježíše, který je zdrojem tohoto nového života. My žijeme z Krista, jako Boží Syn žije z Boha Otce. To už nesmí být jenom náš život, nýbrž Bůh jej skrze Krista působí sám v nás. My sice konáme skutky, ale Bůh jim dává bytí, Bůh je působí v nás, abychom my je konali. Jsou to projevy milosti. To samotný Bůh nám musí vlít, abychom jednali jako On, abychom ve všedním životem žili životem svátečním.

Avšak jako v Ježíši je dvojí činnost a jeden činitel, tak ani v nás nesmí být propast. Boží působení se chce stát naším působením. Bůh se chce vtělit do našeho činu. Je důležité sjednotit svůj život, dát mu svatou jednotu, aby celý náš život byl proniknut milostí, aby nebylo jen slavnostních okamžiků a pak všedního života odtřezného od Boha, nýbrž aby všechno bylo tímto svatým nadpřirozeným životem Boha působícího v nás proniknuto a přetvořeno.

To je křesťanský život. Je to život úsilí o posvátnou jednotu s Ježíšem, o

život z Ježíše, o životě stále cílevědomějšího naplňování lidského života Božím životem. To není malý cíl. Naši duši se otevírají skvělé obzory. Více nám nemůže nikdo dát. Přijmi to nabízené Boží bohatství! Tomáš Bahounek OP

+++

JEŠTĚ JSOU ORLI V BAHNĚ EVROPY!
JEŠTĚ JSOU ORLI TESKNÍ, PŘIKOVANÍ,
JICHŽ SMUTKY ZA SRDCE TĚ UCHOPÍ,
JEŠTĚ JSOU ORLI KDESI ROZTROUŠENÍ
V ŠEDIVÝCH MĚSTECH V MLZE SEVERNÍ,
NAD SHNILÝM LIDSTVEM V TĚŽKÉM SEDÍ SNĚNÍ,
BOŽI I SOUDCI JEHO PŘÍŠERNÍ.

NETUŠIT JEJICH BLÍZKOST... VYROSTOU,
BÍDA JE SÍLÍ, OTRÁVÍ JIM ŽITÍ,
POHUNCI KRÁLŮ KŘÍDLA PŘÍSTŘIHNOU
A OČI VYPÍCHNOU JIM INKVISISTI,
S ŘETĚZI PŘŮNDOU STÁTŮ HLÍDAČI,
SPÁRY JIM SŘÍZNOU, ZKROTÍ JEJICH PÝCHU.
CHTÍ VZLETĚT, - RÁNY HNED JE OMRÁČÍ,
PÁR METRŮ VOLNOSTI - OH, ORLI, K SMÍCHU!

JSOU JEŠTĚ ORLI V STŘEDU ŠEDÝCH MĚST,
V DIVOKÝCH, SILNÝCH DUŠÍCH JEŠTĚ SÍDLÍ,
NAD BAHNO PŘIKOVÁNÍ LIDSKÝCH CEST
PŘÍSTŘIHANÝMI TĚSKNĚ BNÍ KŘÍDLI,
ŽÍZNIVÍ, NA ŘETĚZE CHŘESTIVÉM
JAK VESLA TYČÍ KŘÍDLA OŠKUBANÁ
A V OVZDUŠÍ TOM BÍDY PLESNIVÉM
ZDVIHAJÍ MARNĚ KŘÍDLA ZAVÁZANÁ...

AŽ K DOUŠTÍM RAŠELINIŠTÍ, K PŘÍMORÍM,
KDE PARNÍK DUNÍ VYBOUŘENÝM ROHEM,
KU MÁLOMLUVNÝM, ŽLUTÝM POHOŘÍM
S VYCHUDLOU TRNKOU, ZAKRNĚLÝM HLOHEM
TO SLYŠET VŠAK, TI ORLI KDYŽ SE HNOU,
VÝSPY SE TŘESOU V ROZESPALÉM KOUŘI,
PŘÍSTAVY, MĚSTA, JAK POD LAVINOU,
A POD JEJICH VZTEKY MRTVÝ KLID SE BOUŘÍ.

KDE JSOU TI ORLI ZKROTILÍ, CHYCENÍ,

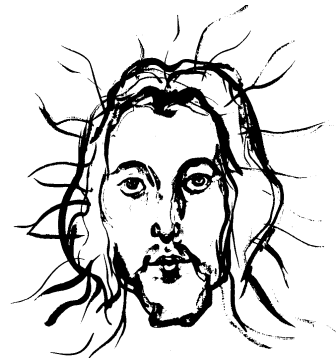
JICHŽ KRÍDLA SLYŠÍM ŠUMĚT? KDE JSOU ZBYLÍ
GENIŮ DĚDICI? DNEM SKLÍČENÍ
PŘÍŠERNÝM, TMAVÝM, V NĚMŽ SE NARODILI,
KDE JSOU? TAK MOCI VZTEKLE VYLETĚT,
HO, Z EVROPY DO TROSEK ROZVÁLENÉ,
JAK ŠLEH BY, ROZSVÍTIL SE NOVÝ SVĚT
NAD POKOLENÍM KRVE VYSÍLENÉ.
ANTONÍN SOVA

+++

KDO JSI? DUŠE VÍTĚZÍCI NAD TĚLEM

Nezapomeň, že v sobě chováš Můj obraz podle Mé podoby. Podobnost pochází z Mé mysli. Zde je tvůj dokonalý vzor. Zdejší podobnost nekonečně převyšuje podobnost v tobě. Ve Mně jsem to já sám, pokud se ti mohu sdělit. I kdybys Můj obraz v sobě pozbyl hříchem, vždy budeš směřovat k mé podobě, protože takhle napřímeného ke Mně tě stvořuji. Máš ke Mně vzdálený přístup. V této podobnosti kladu základ k novému životu, vyššímu než je v přírodě a třeba i ve psu, třebaže v té podobě vnukám tvé matce jasnozřivé poznání ohledně tebe. Tvůj život je živá podstata. Zahrnuje nositele života, živé činnosti a celého životního pohybu.

Jako Syn našeho společného věčného Otce nesu toto označení, ale ne kvůli jeho podobě. Podobnost je u Mě totožností. Tobě je tato podobnost vtisknuta do nižší stvořené přirozenosti. Proto je to podobnost obdobná podle přiměřenosti, jakou má tvoje přirozenost vůči mé vyšší přirozenosti. Přesto jde o podobnost v něčem, co je mi vlastní. Uschopňuji tě v duchovní stránce k účasti na Mém životě poznání

a lásky.

Prostřednictvím stvoření tě poučuji, dávám ti vědění, a radím a napřimuji tě k sobě jako k svému cíli, aby ses vracel ke Mně jako k první příčině všeho bytí.

Dopřávám ti účast na svém bytí, zatímco já jsem, který jsem. Není nic tak nepodobného jako já a ty, ale přitom není nic tak podobného jako já a ty. Prozřetelně stanovuji všemu přiměřený cíl, a přiměřený cíl tebe jako rozumného tvora je věčný život. Počátek se shoduje s cílem. Počátek působím ze sebe, který jsem svrchované dobro. Vlastností dobra je, že se sdílí. Tvůj cíl je mé dosažení. Proto „je nepokojné tvé srdce, dokud nespočine ve Mně“.

Poté, co vycházíš ode Mne a jsi uzamčen do časoprostoru světa, toužíš v duchovním životě své duše po Mně. Nepatříš světu, „jako já nepatřím světu“. Podobnost se mnou se má uplatnit v celém stylu tvého života.

Můj obraz v tobě k mé podobě se různě projevuje. Předně, když máš přirozenou možnost poznávat a milovat mě, je to dáno tvou myslí, ve vyšší

stránce tvé duše, a to máš společné s ostatními lidmi. Dále, když Mě miluješ a poznáváš, i když nedokonale, přiměřeně pozemskému životu. Konečně je dokonalá podobnost, dokonalé poznání a láska ke Mně, která se naplňuje ve slávě a v přímém nazírání na mě.

Tvůj rozjímavý život ve světě se projevuje druhým způsobem. To předpokládá, aby ses snažil odpoutat a zbavit závislosti na všem, co nejsem já, a snažil spojit s naším společným Otcem prostřednictvím Mne jako Syna věčného Otce.

VZORE SVATÉ USEBRANOSTI

Hleď se často usebrat a nastolit rovnováhu v životě! Jak toho dosáhneš? Chovej se stejně ve všem a ke všem! Nehledej na světě žádné zvláštní potěšení! Netěš se a ani se netrap z jedné věci víc než z jiné! Uved' svůj život do rovnováhy, aby v tobě převládla pohnutka oslavit Mne. Sotva okusíš života ducha, stává se ti tato pohnutka nezbytná a radostná, kdežto přízemní pohnutka se stává odporná. A to všechno proto, že poznáváš ve Mně původce a zdroj svého ožívání. Takové oživení tě duchovně naplňuje. Opust' kvůli Mně vše, co pokládáš za skvělé pro sebe, a teprve potom tě uvedu do všeho. Odstup od všeho, co je vnější, a získáš, co je vnitřní. Není to však jen z tebe, protože základem je moje blízkost. Tvoje mysl nabývá podobnosti s naším moudrým Otcem především chápavostí. Jsem chápající svébytnost, protože chápat znamená ve tvém vyjádření něco vznešenějšího a vyššího než jen bytostná svébytnost, protože abys mohl chápat, musíš napřed vůbec být. Opust' všechno tak, že se odpoutáš v jádru své bytosti, protože tohle je nutné na každém stupni duchovního života.

Vyšší nadání je zdarma daná účast na mé vyšší přirozenosti a je v tobě počátkem věčného života. Je to stvořená účast, ale skutečná. Tohle pro tebe znamená povznesení do nadpřirozeného řádu. Znovuzrození z vyššího nadání se děje ve křtu svatém, protože bez narození z vody a Ducha, nemůžeš vejít do mého hájemství věčné lásky, a nestaneš se potomkem Krále.

Z nové přirozenosti pocházejí schopnosti a činnost, přiměřená věčnému Oci i Synu i Duchu naší vzájemné lásky v našem vnitřním životě. Dokážeš Mě poznávat i milovat tak, jak tě sám poznávám a miluji. Uděluji ti k tomu nadpřirozené poznání vírou, nadpřirozené povznesení ke Mně nadějí a nadpřirozené spočinutí ve Mně láskou, a pak i další vlité ctnosti. Tvoje vnitřní proměna Mým vyšším nadáním, není jen nějaký vnější přídavek, který by znamenal jen mou přízeň vůči tobě. Nebyl bys ospravedlněn, ani schopen žít přiměřeně ke Mně v tomto novém vztahu, který nabýváš Mým vyšším nadáním. Sám od sebe nejsi schopen dosáhnout překročit svůj stín a dosáhnout účasti na

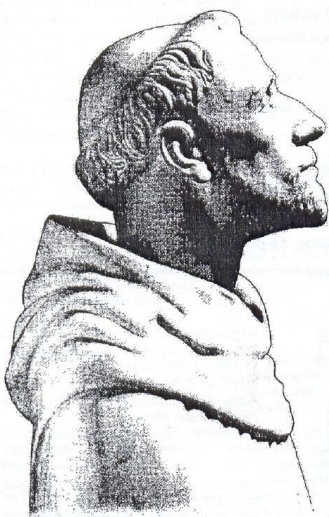

vyšším životě, ale stačí když ti pomohu. Pomohu ti, když o to poprosíš. Jsem tolik velkorysý a šlechetný. Najdu-li tvou duši připravenou, rozlévám svou účast v sobě jako vyznačuje v čistém a jasném vzduchu slunce a nemohu upustit od této své působivosti. Vykonám ve tvé duši velké dílo. Naplním ji dobrými věcmi.

+++

RŮŽE TRPĚLIVOSTI

Moje maminka, ctihodná paní Jana, pochází ze starobylé šlechty. Jsem nejmladší dítko velkomožné paní z Azy. Možná se ti může zdát, že jako benjamínek jsem poznamenán nějakým rozmazlováním či změkčilými způsoby. Právě naopak. Dobře znám tvrdost výchovy v rodině, kde se uznává čest, vybojovaná jedině na vojenském poli. Na druhé straně nemohu popřít něžný pohled mé máti, který Mě provází ještě před Mým zrozením. Z jejího vyprávění se dovídám o tajemně prozářeném snu z doby, kdy Mě nosí pod srdcem. Ze symbolu psa s planoucí pochodní v tlamě vyvozuje mou vznešenost a slávu. Dodnes cítím laskavost jejího blahodárného pohledu, jímž Mě v modlitbách častuje dávno před narozením.

Po sedmi letech se moje pokojná povaha, nepoužitelná na vojenském poli, nedá už před nikým doma utajit. Maminka mě vede k mému strýci, přednímu knězi z Gumiel d'Ízan. Je to sice jen pár mil od Caleruezy, ale je to ústraní, oddělené od bojového nadšení a válečné vřavy. Během sedmi nerušených let se mi dostává důkladného vzdělání. Pak přichází na řadu další vzdělávání v Palencii. K tomuto slavnému místu se upíná celé moje rodné Španělsko i ostatní Boží lid. Všichni tohoto úžasného věku touží povznesení k vyššímu životu. Ovšem ne

každému je dopráno toto vzdělání tak, jako mně, který pocházím z bohatých kruhů. Proto je kolem mne hodně těch, kdo se snaží uchvátit toto své povznesení docela živelně.

V době, kdy ostatní moji vrstevníci dosahují slavných vítězství na poli války s Maury, a někteří z nich během bitevní vřavy vydechují naposled, stojím ve svých jedenadvaceti letech na prahu vrcholu svého studia. Celých deset let se obírám teologií. Poté si Mě vyhlédne převor kláštera v Osmě, Diego de Azevedo. Říká mi: „*Pojď, drahý Dominiku, podrob se pravidlům a staň se kanovníkem tohoto kláštera.*“ Dovedeš pochopit, jak ochotně a s radostí přijímám jeho radu. Stávám se tu kanovníkem. Zanedlouho Mě otec Diego jmenuje svým zástupcem, když je povolán na biskupský stolec v Osmě.

A co já? Uvažuji o tom, zda tohle je to naplnění velkého poslání, které prožívám ve svém srdci, když se ve svých čtyřiatřiceti letech stávám

představeným? Není mnoho těch, kterým se splňuje velká touha, aby získali takové teplé a klidné místočko. Nepatřím mezi ně. Přesto se nebouřím. Pokojně si vykračuji po březích Ucera. Odpovídám na pozdravy kolemjdoucích s jemnou zdvořilostí. Učím se s lehkostí a s úsměvem otevírám své srdce všem okolním podnětům. Dobře vím, že to, co se má stát, nemůže být jen výsledek mého upnutí se na nějaký lidský nápad. A přece je ve mně cosi, co neznám, ale vím, že je to ve mně. Nevím, co je to - je to bezejmenné - nepronesené slovo. Cítím, že všechna stvoření jsou tomu přítelem, jehož objetí mě probouzí. Je zde tajemný výron duše. Vychází z nitra zavřenými branami a stále probouzí otázky. Proč je ten neklid? Proč je to toužení? Jenom náš Pán má odpovědi na mé otázky. Bez Něho jsou mé myšlenky a touhy v temnotě. Prostupuje každé místo a čeká ve všech dobách. Nyní proudí ke mně. Jak dobře jsem zaopatřen! Jen abych z toho něco vytěžil splněním vyšší vůle! Kéž to pokojně a plynule vyroste z plnosti života! Vyprošuji si paprsek vyššího nadání do svého nitra, abych porozuměl chápavým srdcem sobě samému i svému okolí, a dovedl pro to cokoli vykonat i podstoupit! Tolik o to prosím, protože si nejsem jist, je-li správné, co opravdu dělám.

Snad bych mohl říct víc. Rýsuji se obrysy. Prosím za své bratry a své sestry. Pohleďte, bratři a sestry! To není žádný chaos ani zánik. To je nový kosmos, tvar, řád, jednota, určení, a za ním je věčný život - blahoslavenství. Proč to?

Nevím, ale slyším na každém rohu řečnit mluvky o blížícím se konci. Jenže já nemluvím o konci. Nikdy toho nezačínalo víc než právě nyní. A nikdy nebylo víc mládí než nyní. Víím, že pro tolik slov vlků v beráncím rouchu ztratil kazatel důvěru zástupů k mluvenému či psanému slovu. Vydávám se s Ježíšem Kristem za tebe, ať jsi kdokoli z digitalizovaných davů. Tomáš Bahounek OP

+++

APOKALYPSA PLNÁ NADĚJE A RADOSTI

Když Bůh chce, abychom se vzájemně milovali, tak to znamená lásku k bližním, Ale také milující soužití vzájemné a přátelské. Člověk - tato osamělá bytost - touží po lásce. Nejhlubším přáním každého člověka, ať už si to naplno uvědomuje nebo ne, je: BÝT MILOVÁN. Na dně své bytosti si člověk říká: kdybych tak měl někoho, kdo by mě přijal a měl mě rád takového, jaký jsem, s mými obavami a pochybami, s mými dobrými i horšími stránkami. Filozofové, psychologové i naše vlastní srdce nám říkají: štěstí je především být milován. Bůh nám přeje tuto lásku. Neučinil také tuto lásku pramenem pocitů provinilosti. Dokonce nás pro tuto lásku stvořil. Z toho bych rád připomenul jen jeden prvek, pomocí něhož bychom porozuměli, co to znamená, že náš Bůh je velmoc lásky, že má radost z lásky, že chce, abychom se z lásky těšili a radovali. Závažným prvkem je přitom smrt.

Smrt uráží lásku, smrt uráží naše štěstí. Z ryze biologického hlediska je smrt tou nejběžnější událostí na světě. Proto dnes mluví celý svět o tzv. přirozené smrti. Odmítám však vidět smrt jen biologicky. Smrt musíme vidět také ve

vztahu k lásce, a potom platí, že smrt uráží lásku. Totiž láska, která obšťastňuje, vyžaduje věčnost. TO JE JEJÍ LOGIKA. Smrt dělá logice lásky čáru přes rozpočet. Jestliže se lidé po celý život nenávidí a hádají, potom smrt není taková nesnáz, neboť může znamenat naopak úlevu. Smrt se stává problémem teprve pro lásku, která obšťastňuje. Smrt se zdá být čarou přes rozpočet pro velkou, silnou, šťastnou lásku naplňující život, protože smrt ničí tento život. Musíme stále sledovat, jak smrt působí na lásku, protože nejde o mou smrt, ale jde o smrt mého přítele, mé milé. Smrt pobuřuje, protože nám bere naše milé, naše přátele.

Co nám říká Nový Zákon o smrti? Snad ji zamlčuje a potlačuje? Dělá snad ze smrti něco zakázaného, nějaké tabu? Rozhodně ne. Ježíš nám slibuje nové setkání a sdílení mezi námi a společně s Bohem. Toto nové sdílení je však možné jedině tehdy, když vítězí láska, ne smrt. Láska je silnější než smrt. To je také hlavní poselství vzkříšeného Pána Ježíše Krista: vítězí láska a nikoli smrt. Vždyť Bůh chce nové setkání a sdílení s námi i mezi námi. Bůh má totiž radost z lásky, přeje nám lásku a nakonec pomáhá lásce k vítězství. To je obsahem vzkříšení mrtvých. Kdo by chtěl toto zamlčet, vyrval by našemu Pánu Ježíši Kristu Nejsvětější Srdce.

Věřím, že ruka Boží je zaslíbená mě,
že všichni muži od Adama k dnešku jsou mými bratry
a ženy od Evy až dodnes jsou mi sestrami,
že těžištěm stvoření je láska.

Ježíš nám dává úžasnou svobodu, tváří v tvář smrti, tváří v tvář hrobům dětí, abychom věřili, že láska zvítězí a nikoli smrt. To však není možné bez Boha. Avšak s Bohem je to samozřejmé. Kdo ví, zda je třeba domáhat nějaké větší svobody oddělením církve od státu? To je zbytečnost francouzské revoluce.

Považoval někdo za štěstí, že se narodil?

Běžím mu povědět, že stejné štěstí je zemřít, a to vím.

Jdu za mez smrti s umírajícím a za mez zrození

s novorozenětem právě vykoupaným

a nejsem obsažen jen mezi svou kápí a opánky,

A sleduji rozličné věci, ale ani dvě nejsou stejné

a každá je dobrá.

Nejsem však země a zemi nepatřím,

Jsem bližní a společník lidí, všech stejně,

nesmrtelných a neprodatelných duší, jako je má.

Pro mne muž, který je hrdý a cítí, jak bodá pokoření,

Pro mne milénka i stará panna, pro mne matky i matky matek,

Pro mne rty rozesmáté i oči rozplakané,

pro mne děti i ploditelé dětí.

Svlečte se! Předě mnou nejste vinni, ani neúrodní,

ani zavrženíhodní,

*Vidím vás plátnem i přízí, ať chcete nebo ne!
Slyším tu mluvky řečnit o počátku a konci,
jenže nikdy toho nezačínalo víc než právě nyní!
Aniž kdy bylo více mládí nebo staří než nyní,
A nikdy nebude víc dokonalosti než nyní,
Ani víc nebe a pekla než nyní!* W. Whitman

Hlavní je, jak odpovíme na lásku, s níž nás Bůh zahrnuje svými dary. BUĎ odpovíme Bohu se srdcem naplno otevřeným, tedy ANO, ANEBO NE, přičemž si „svou“ hřivnu někam zakopeme a tak se uzavřeme Boží lásce a přílivu dalších Božích milostí. Když řekneme NE Boží lásce, tak musíme hledat důvody, proč odmítáme Bohu sloužit a v tom hledání zůstáváme zoufale smutní a nemohoucí a osamělí. V tom nám Bůh nepomůže. Jakmile řekneme jako Panna Maria: ANO, ale jak se to stane?, tak hledáme způsoby, jak láskou odpovědět na Boží lásku, a hned se v našem srdci otevírá množství tajemných záklopek a ventilů a přívodů, kterými se do nás valí Boží milost, která nám hned ukazuje nespočet způsobů. Kdo nechce odpovědět na lásku láskou, hledá důvody, proč by to nešlo, ale kdo řekne ANO, tomu jsou hned zjeveny přemnohé způsoby, jak toho docílit. Maria se obětovala Bohu celá: jednak rozum: rozum je vlastní lidská vlastnost. Rozumem se člověk ptá po důvodech, proč se děje to či ono. Těžko se člověku vzdává rozumu, když něco nechápe. Ani Panně Marii to nebylo zpočátku všechno docela jasné - Naopak - žila mezi tajemstvími, které rozumem nechápala, ale nezakolísala ve víře. Duch svatý ji učinil Matkou - nebránila se - neptala se: Proč právě já? ale řekla ANO, i když nechápala, JAK se to má stát.

Svatá Panna obětovala Bohu svou vůli: snadno se slouží Bohu tam, kde jde všechno podle lidských přání. Prává poslušnost se pozná až v utrpení, až se kvůli Bohu máme něčeho vzdát. Job nebyl veliký, dokud mu Bůh žehnal a zahrnoval dary, ale až mu je Bůh začal brát, a on přitom Boha dál chválil. Ani Maria to neměla snadné.

Jestliže přesvědčeně věříme Bohu - a jednáme podle toho - přesto nebýváme vždycky šťastni. Možná proto, že těžko dokážeme obětovat Bohu celé své srdce a celou svou lásku, zkrátka své citění, své touhy. Pascal říká: Srdce má své důvody, kterých rozum nepoznává. To bývá nesmírně těžká oběť: člověk se dá snadno přesvědčit, že Bůh je rozumnější, než on, ale hůř se dá poručit srdci, aby se odloučilo od toho, k čemu nebo ke komu přilnulo. Panna Maria to uměla, a přesto vidíme, že ani ona nezůstala ušetřena - její srdce bylo probodeno. Posléze však naplněno blahem, když byla vzala na nebesa a korunována.

Bůh od nás nežadá takové oběti jako od Panny Marie, ale přesto ani náš život není bez kříže.

Když jsem přijímal svátost kněžství, měl jsem ideál: Ať se uplatním na cestě za Kristem, ALE později jsem dorost k většímu ideálu: Pane Ježíši Kriste, uplatni se Ty ve mně, ať se konečně stanu opravdovým Božím dítětem! A když

někdy vidím, jak uprostřed věcí a lidí v Církvi, s nimiž nejsem spokojen, se vynořují zjevy z řad lidí ve světě, kteří podstupují kvůli Bohu opravdu hrdinský boj se svým srdcem, jsem zahanben. Prosím Boha, aby mě takoví hrdinové všedního dne vůbec snesli ve své blízkosti.

Maria, Matko Boží, nauč nás odpovídat láskou z celého srdce na Boží lásku!

Je tu i náhled, který se naskytá Miláčkovi Páně ve Zjevení. (Zj 18:21).

21Tu jeden silný anděl vzal kámen, veliký jako žernov, a hodil jej do moře se slovy: „Takto jedním rozmachem bude hozen Babylon, to velké město, a již po něm nebude stopy!

Bamberská apokalypsa znázorňuje, jak mohutný anděl kráčí po tuhé hladině vln a pravou rukou hází do vody mlýnský kámen ve tvaru disku. Zvedl kámen velký jako mlýnské kolo. Hodil jej do moře se slovy: „Tak bude Babylón, velké město, svržen silou a nebude již nalezeno“.

Cože se to děje. Mlýnské kolo znamená pohyb, pohyb při mletí obilí na mouku, na chléb.““““

Oproti obrazu stupňujících se útrap, které mají dát lidem příležitost k obrácení, se zkáza Babylonu děje rázem a úplně. Zdatný anděl pozvedá balvan podobný mlýnskému kameni a s rozmachem, až se mu zvedá roucho, vrhá břemeno do vody. Tak jednorázově a nenávratně mizí hříšné město, takže po něm nezůstane ani stopy, takže tam, kde strašily lidské hříchy a děsily hrůzy trestů, ujímá se Boží pokoj a blaženost.

Tak působí malíř této apokalypsy spíše na náš rozum než na naše smyslové dojmy líčením nějaké šokující hrůzy, a působí jako povzbuzení, že potom už nemusí zbýt čas k lítosti a k pokání - v důsledku náhlosti a jednorázovosti událostí - zatímco dosud je pořád čas dát všechno postupně a radostně do pořádku s Bohem i s lidmi. Tak útěchyplná a plná naděje je Bamberská apokalypsa. Tomáš Bahounek OP

+++

AMERICKÝ ÚLET KOLEM ŘÍŠE STŘEDU

Právě nyní se rozhoduje o budoucnosti lidstva. A nerozhoduje se o ní na bitevním poli ve východní Evropě, na Blízkém východě nebo v Tchajwanském

průlivu, ale v datových centrech a výzkumných zařízeních. Zkušební odborníci tam vytvářejí „fyzickou a virtuální infrastrukturu pro příští generace umělé inteligence“ /UI/.

Když prezident Trump v21. ledna 2025 oznámil zahájení projektu umělé inteligence (Stargate) v hodnotě 500 miliard dolarů, tak jen několik hodin poté, co Čína zveřejnila svůj DeepSeek R1 – který „překonává své konkurenty v pokročilých schopnostech kódování, matematiky a obecných znalostí“.Tehdy jasně vyniklo, že bitva o budoucnost „začíná“ ve velkém stylu.

Čínská společnost DeepSeek předvedla model UI, který funguje stejně jako nejnovější modely OpenAI, jenže jeho provoz stojí nepatrný peníz.

Toto dílo je obrovským skokem a úplně převrací očekávání, kolik výkonu a výpočetních prostředků bude potřeba k řízení rozmachu v oblasti UI. Přichází také jen

několik hodin předtím, než má Trump představit investici 100 miliard dolarů do amerických datových center. Model ukazuje, že existují různé způsoby, jak zavádět základní modely UI, které nabízejí stejné výsledky s menšími náklady.. **Čínský DeepSeek převrátil ekonomiku UI.**

Uvažme ten otřes, který se šíří hlavními západními technologickými ohnisky! UI měla být rychlou cestou k naprosté kontrole společnosti a oligarchické vládě do dalších tisíciletí, ale teď ti příčinniví Číňané převrátili celou záležitost a zanechali západním elitám problém, který stěží budou schopny vyřešit. Západ čekával, že jeho zákaz vývozu mikročipu ochromí čínské úsilí v oblasti UI nejméně na deset let. Místo toho přišla Čína s takovým systémem, že západní technologičtí giganti lapají po dechu.

Ohromující pokroky Číny v technologickém vývoji samozřejmě nejsou ničím novým, jak upozornil redaktor Ron Unz, že „v letech 2003 až 2007 vedly USA v 60 z 64 technologií“. Zatímco v roce 2022 „Čína vedla v 52 z 64 technologií“. To není soutěž; to je poprask na prknech divadla světa. Unz uvádí:

Čína nyní vede v mnoha nejdůležitějších technologiích budoucnosti. Úspěch jejích komerčních společností v oblasti telekomunikací (Huawei, Zongxin), elektromobilů (BYD, Geely, Great Wall atd.), baterií (CATL, BYD) a fotovoltaiky (Tongwei Solar, JA, Aiko atd.) je postaven na zdatnosti ve výzkumu a vývoji.

Díky svému náskoku v oblasti vědy a technologického výzkumu je Čína schopna v příštích letech předstihnout USA jak v ekonomické, tak ve vojenské oblasti...../ Americká Pravda: Čína vs. Amerika, Ron Unz, Unz Review/

Společnost DeepSeek uvádí, že model R1 překonal model o1 společnosti OpenAI v několika srovnávacích testech a testech, včetně AIME (test matematického uvažování), MATH-500 (soubor slovních úloh) a SWE-bench Verified (nástroj pro hodnocení programování)...

TechCrunch uvádí, že tři čínské laboratoře – DeepSeek, Alibaba a Moonshot AI's Kimi – nyní zveřejnily modely, které podle nich odpovídají schopnostem OpenAI o1, přičemž DeepSeek poprvé představil R1 v listopadu. **Špičkový čínský „rozumový“ model konkuruje OpenAI o1 – a je zdarma ke stažení.**

Spojené státy hodlaly v této klíčové technologii dělat bodygarda světu, a přesto začínající Číňané nejenže vytvořili systém, který je stejně dobrý jako ten nejlepší americký, ale navíc jej učinili cenově dostupnějším, přístupnějším a průhlednějším.

Všechno, co za Velkou louží podnikli, aby zbrzdili rozvoj Číny – včetně hospodářských sankcí, embarga na čipy, vysoká cla, vojenských provokací, politického vměšování, se vrací jako bumerang. Dobře vzdělaná, vysoce motivovaná a technologicky zdatná pracovní síla v Číně vytvořila model umělé inteligence, který předčí to nejlepší, co Západ nabízí, a to za zlomek ceny a s otevřeným zdrojovým kódem, který uživatelům umožňuje upravovat a šířit kód podle vlastního uvážení.

Takže je to jako všechno ostatní v tomto zvráceném světě, kde se hrstka peněz chtivých darebáků vrhne na novou technologii, aby si mohli vykrmit vlastní bankovní konta a zároveň pevně nasadit ohlávku na krk lidstva. Čínský přístup je výrazně lepší v tom, že je jasně zaměřen na poskytování výhod UI co největšímu počtu lidí s co nejnižšími náklady.

Důsledky této technologie jsou nedozírné. Čína každý den dělá něco neuvěřitelného, zcela odlišného od stagnace EU, která jen diskutuje, a přitom ničeho nedosáhne, nebo od nejnovějšího plánu d'ábla čili temných entit z vesmíru.

UI se stává součástí každodenní správy věcí jako elektřina a voda z vodovodu. DeepSeek je k tomu významným krokem, a to díky snížení nákladů a otevřenému zdrojovému kódu.

Model je volně provozován místně, s přístupem k jeho základům za zlomek ceny konkurentů.

DeepSeek R1 využívá svůj výkon s velkou výpočetní účinností.

Způsob, jakým tento nástroj vytváří odpovědi, v procesu označovaném „analogický lidskému uvažování“, a tedy „schopnější než dřívější jazykové modely při řešení vědeckých problémů“.

Na rozdíl od jiných obchodně dostupných modelů, které odborníci označili za tajné „černé skříňky“, je DeepSeek R1 otevřený a umožňuje uživatelům, aby mohli studovat, jak funguje, a dokonce na něm stavět.

Zakladatel DeepSeek Liang Wenfeng sdělil světu, že předností společnosti není zisk, ale „výzkum a technologických novinek“, a že jeho konečným cílem je obecná UI.

Tak se tvoří UI s otevřeným zdrojovým kódem a lidstvo může být zachráněno před soukromou, ozbrojenou a monopolizovanou UI, která by mohla lidstvo zničit.

Žijeme v časové linii, kdy čínská společnost udržuje při životě původní poslání otevřené UI –otevřený, hraniční výzkum, který dává možnost všem.

Čína obrací hlavní proud teorie vývoje překvapivým způsobem. Čínský HDP na obyvatele činí pouhých 12 000 dolarů. To je o 70 % méně, než je průměr zemí s vysokými příjmy. Čína má vyšší průměrnou délku života než USA, a to při příjmech nižších o 80 %. Bylo nám řečeno, že takový rozvoj vyžaduje velmi vysokou úroveň HDP kapitálu. V posledních deseti letech však Čína ukázala, že toho lze dosáhnout i s mnohem skromnější úrovní výroby. Jak to dělají? Využíváním veřejných financí a průmyslové politiky k usměrňování investic a výroby směrem k sociálním cílům a potřebám národního rozvoje. To jim umožňuje přeměnit celkovou výrobu na rozvojové výsledky mnohem účinněji než v jiných státech, kde se výrobní kapacita často promrhá na činnosti, které mohou být vysoce ziskové pro kapitál nebo výhodné pro bohaté, ale ve skutečnosti nemusí přispět k rozvoji.

ASPI /nejstarší z dosud užívaných právních informačních systémů/ vysoce hodnotí plán prezidenta Si Ťin-pchinga „Vyrobeno v Číně 2025“ na zavedení „masivního přímého státního financování výzkumu a vývoje v klíčových technologiích“. Uvádí, že už probíhající strategické investice se změnilly v plán k dosažení „technologické nadvlády“.

Kromě výdajů na výzkum zaznamenala Xiova strategie velké a doplňkové investice... do průmyslové politiky, zdokonalení dodavatelských řetězců a výrobní sféry.

Umělou inteligenci /UI/ nelze omezit regulací. Proto nejlepší politika se bude snažit snížit škody, které by UI mohla způsobit. To je asi nejkritičtější v oblasti biologické bezpečnosti. Snižování škod však zahrnuje také boj proti hrozbám kybernetické bezpečnosti a posilování duchovní odolnosti a rozvoj křesťanské odezvy na mimořádné události.

A tak se ukazuje, že nabývají na významu proročká slova sv. Jana Pavla II., že 21. století bude patřit Euroazii. Nakonec se ještě začne ozývat staronový popěvek: **Tetičko Ameriko co ty, co ty říkáš na novoty, svět ti přestal čistit boty, a žije si jako ty.** Přitom však nelze zapomínat, že ďábel nezůstává jen poražený, ale obchází světem a stále pokouší. Tomáš Bahounek OP

+++

NOČNÍ JÍZDA

PŮLNOČNÍ VÍTR
KOLÉBÁ TRÁVOU
NA NÍZKÉM BŘEHU.
OPUŠTĚN NOCÍ
POD KEŘÍ RŮŽÍ
PLYNE MŮJ ČLUN.
LIGOTÁ HVĚZDA
NAD ODLIVEM.
TAJEMSTVÍ PLNÝ,
ZAŽLOUTLÝ MĚSÍC
VYPÍJÍ VODU,
PLAŠÍ MI VLNY.
DÍLO MÉ DALO MI SLÁVU --
CO MOHLO DÍLO VÍCE DÁT?
ZESTÁR MŮJ ŽIVOT.
V DALEKU DNÍ SE.
NEBE A ZEM
MÍHÁ SE, КМІТА
JAK TŘEPOT RACKŮ
NAD PÍSKEM.
TU FU

+++

HLAS VOLAJÍCÍHO NA POUŠTI

Tak mluví o sobě svatý Jan Křtitel. Nejde tedy jen o pouhý hlas, ale také o prostředí ticha, o poušť. Jde o hlas, který se neozývá v hluku, anebo není kvůli hluku slyšet.

Dejme se v této záležitosti poučit od kardinála Roberta Saraha v knize Síla ticha: Samota a ticho jsou hosty duše. Duše, která je má, si je nosí všude s sebou. Ten, kdo je nemá, je nenajde nikde. Aby člověk mohl vstoupit do ticha, nestačí přestat pohybovat rty a zastavit pohyb myšlenek. V tom mlčení nespočívá. Mlčení je podmínkou ticha, ale není to ticho. Ticho je slovo, ticho je myšlenka. Je to slovo a myšlenka, v němž se koncentrují všechna slova a všechny myšlenky.

Jak chápat tuto skvělou ideu?

Existuje jedna velká otázka: Jak může být člověk opravdu Boží obraz k podobě Boží? Musí vstoupit do ticha.

Jestliže se člověk zahalí tichem, tak jako sám Bůh přebývá ve velkém tichu, ocitá se blízko nebe, nebo spíše dovolí Bohu, aby se v něm projevil.

S Bohem se nesetkáme jinak než ve věčném tichu, v němž přebývá. Slyšel jste někdy Boží hlas, tak jako slyšíte můj?

Boží hlas je tichý. I člověk musí nakonec usilovat o to, aby se stal tichem. Svátý Augustin napsal o Adamovi v ráji: „Žil v radosti Boží a silou tohoto dobra byl sám dobrý“. Žijeme-li s tichým Bohem a v něm, sami se stáváme tichými.

Duchovnímu člověku, který okusil Boha, se zdá, že ticho a Bůh je jedno a totéž. Vždyť Bůh hovoří v tichu a jedině ticho se zdá být schopno vyjádřit Boha. Kam by měl také jít člověk, aby Boha našel, ne-li do nejtišších hlubin sebe samého, do krajin tak skrytých, že už je nic nemůže rozrušit? Když tam dojde, s žárlivou péčí si uchovává toto ticho, které dává Bůh. Brání ho proti každému neklidu, byť by ho vyvolávaly jeho vlastní skvělé schopnosti.

V srdci člověka je vrozené ticho, neboť Bůh přebývá v tom, co má každá osoba nejdůvěrnějšího. Bůh je ticho a toto Boží ticho bydlí v člověku. V Bohu jsme neoddělitelně spojeni s tichem. Církev může potvrdit, že lidství je dítětem tichého Boha, neboť lidé jsou syny a dcerami ticha.

Bůh nás nese a my s ním žijeme vždy, když zachováváme ticho. Nic nevede lépe k objevení Boha než jeho ticho, zapsané do jádra naší bytosti. Jestliže toto ticho nepěstujeme, jak bychom mohli Boha najít? Lidé rádi cestují, tvoří, činí velké objevy. Zůstávají však mimo sebe, daleko od Boha, který je tiše přítomen v jejich duších. Rád bych připomněl, jak důležité je pěstovat ticho, abychom byli doopravdy s Bohem. Svátý Pavel vysvětluje, že s Bohem se nesetkáme, když kráčíme přes moře, protože je v našem srdci: „*Neříkej si u sebe: Kdo vystoupí do nebe? aby totiž Krista přivedl dolů ani, Kdo sestoupí do propasti? aby totiž Krista vyvedl z mrtvých. Co však říká? ,Blízko tebe je to slovo, máš ho v ústech i ve svém srdci‘; to je slovo víry, kterou hlásáme. Jestliže tedy ústy vyznáváš, že Ježíš je Pán, a v srdci věříš, že ho Bůh vzkřísil z mrtvých, budeš spasen*“ (Řím 10,6-9).

Boží milosti se na člověka vylévají skrze Písmo svaté, jemuž nasloucháme a o němž v tichu uvažujeme. Boha můžeme nalézat a kontemplovat ve víře, nikoli cestováním po vzdálených zemích či křižováním moří a kontinentů. Boha se skutečně dotkneme, budeme-li dlouhé hodiny studovat Písmo svaté a odporovat všem útokům knížete tohoto světa.

To, co má člověk v sobě, nenajde nikde jinde. Jestliže ticho nepřebývá v člověku a samota není stavem, jenž ho utváří, je tvor zbaven Boha. Na světě není místo, kde by byl Bůh přítomen více než v lidském srdci. Srdce je skutečně Božím příbytkem, chrámem ticha.

Žádný prorok se nikdy nesetkal s Bohem, pokud se neuchýlil do samoty a ticha. Mojžíš, Eliáš i Jan Křtitel potkali Boha ve velkém tichu pouště. Také dnes ho mniši hledají v samotě a tichu. Nemám tím na mysli jen geografickou samotu či pohyb, nýbrž vnitřní stav. Nestačí jen mlčet. Je třeba stávat se tichem.

Vždyť i na poušti, v osamělosti a tichu se Bůh už nalézá v člověku. Skutečná poušť je uvnitř nás, v naší duši.

Opíráme-li se o toto vědomí, dokážeme pochopit, že ticho je pro nalezení Boha nezbytnou podmínkou. Otec na své děti čeká v jejich vlastním srdci.

K nalezení Boha je nutné vyjít z vlastní vnitřní vřavy. Bůh zůstává tiše přítomen přes všechna vzrušení, obchodní záležitosti, laciné rozkoše. Je v nás jako myšlenka, slovo a přítomnost, jejichž tajné zdroje jsou skryté v Bohu samém, nedostupné lidským zrakům.

Samota je pro naslouchání Božímu tichu nejlepším stavem. Pro toho, kdo chce nalézt ticho, je samota horou, již je třeba zdolat. Když se člověk uchýlí do klášterního osamění, hledá tam především ticho. Nicméně cíl jeho hledání je v něm samém. Tichá Boží přítomnost již přebývá v jeho srdci. Ticho, za nímž se zmateně ženeme, se nachází v našem vlastním srdci a odhaluje nám Boha...

Podle mnoha mystiků se plodnost ticha a samoty podobá plodnosti slova proneseného při stvoření světa. Jak vysvětlujete toto velké tajemství?

Slovo není jen zvuk; je to osoba a přítomnost. Bůh je věčné slovo, logos. To tvrdí svatý Jan od Kříže ve svých Výrocích, kde píše: „*Jedno Slovo pronesl Otec, a to byl jeho Syn, a to stále pronáší ve věčném tichu, a v tichu mu duše má naslouchat.*“ Stejný výklad způsobu, jak Bůh zasáhl, aby svůj vyvolený lid vysvobodil z egyptského zajetí, uvádí už kniha Moudrosti. Tento nezapomenutelný skutek se odehrál v noci: „*Když totiž všude zavládlo hluboké mlčení a noc ve svém běhu byla v půli cesty, tvé všemohoucí slovo se náhle sneslo [jako nelítostný bojovník] z královského trůnu*“. Tento verš později křesťanská liturgická tradice pochopí jako předobraz tichého Vtělení věčného Slova v betlémských jeslích.

Jeho příchod opěvuje i hymnus na svátek Uvedení Páně do chrámu:

*„Když bez povyku počíná se
nesení plodů k naší spáse
kdo oběť zrna pochopí?“*

Svatý Jan Zlatoústý neváhá naléhat: „*Vidíme, že Ježíš Kristus vyšel z nás a z naší lidské podstaty a že se narodil z Panny, nechápeme však, jak se tento div mohl uskutečnit. Neunavujme se snahami to odhalit, ale spíše s pokorou přijměme, co nám Bůh zjevil, a nezkoumejme zvědavě, co nám ponechal skryté. Raději ho vítejme v tichosti víry.*“

Bůh všechno uskutečňuje, jedná za všech okolností a koná všechny naše vnitřní proměny. Činí to však tehdy, jestliže ho očekáváme v usebrání a tichu.

Do nejdůvěrnějších hlubin naší bytosti Bůh vstupuje právě v tomto tichu, nikoli v rozruchu a hluku. Tento božský zákon nás překvapuje. Tolik odporuje naší zkušenosti s přírodními zákony světa! Na tomto světě každá hluboká přeměna, každá vnější změna vyvolá jistý neklid a děje se s hlukem. Řeka nedoplyne do oceánu, který je jejím cílem, jinak než proudem, jenž s sebou přináší hukot. Pozorujeme-li velká díla, nejmocnější činy, nejmimořádnější a neoslnivější vnitřní proměny, jež Bůh v člověku uskutečňuje, musíme konstatovat, že pracuje v tichosti. Křest působí v duši dítěte nebo dospělého,

který přijímá tuto svátost ve jménu Otce i Syna i Duchu svatého, nadpřirozené stvoření. Nově pokřtěný je ponořen do jména Nejsvětější Trojice, je přičleněn k Trojjedinému Bohu. Je mu dán nový život, který mu umožňuje konat božské úkony Božích dětí. Slyšeli jsme slova kněze: „Já tě křtím...“, „viděli jsme, jak po čele dítěte stéká voda, ale toto ponoření do důvěrného života Trojice, do milosti a stvoření, k němuž není třeba ničeho menšího než osobního činu všemohoucího Boha, jsme nevnímali. Bůh své slovo v duši pronesl v tichosti. V téže tiché temnotě dochází obecně i k následnému rozvoji milosti. /R.Sarah, Síla Ticha/

+++

TEMNÉ VZTAHY CÍRKVE A STÁTU

Ve vztazích Církve a státu dnes vyniká zejména odluka. Myšlenka odluky Církve od státu je pojetí, které vyžaduje naprosté oddělení náboženských zařízení od státní správy a financí. Cílem je zajistit, aby stát nebyl závislý na Církvi a Církev naopak nebyla závislá na státu, a to jak v záležitostech majetku, tak v dalších oblastech. Dábel usiluje o rozvrat. Ježíš všechno sjednocuje.

Na počátku 20. století došlo k odluce Církve od státu ve Francii. Podobalo se to spíše rozvodu, kdy se manželé nejen pohádají, ale navíc si vzájemně škodí. Tento typ rozluky se vyznačuje strohostí a vzájemným nepřátelstvím.

Odlukou se též honosily totalitární režimy. V tom případě se jednalo o naprostou podřízenost Církve státu, ba likvidaci Církve pod záminkou státní ochrany. Tak v Československu působili církevní tajemníci, kteří dohlíželi na kněze a horlivým kněžím odebírali státní souhlas k církevní službě. Jejich působnost skončila po roce 1989 a vztahy nabyly přátelské povahy.

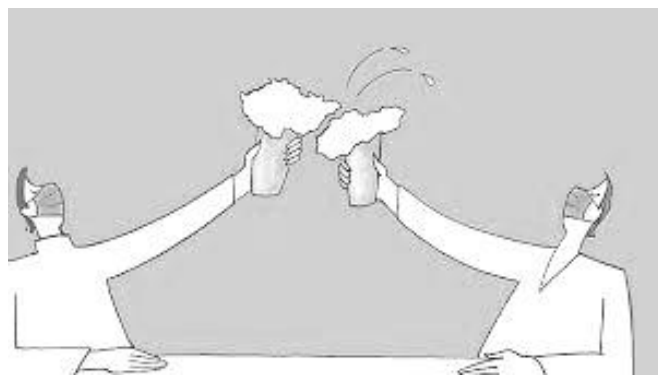
Čeští zastánci odluky Církve od státu si to po roce 1989 představovali podle idejí francouzské revoluce. Jejich představa byla, že církev i stát mají být naprosto oddělené, veřejný život má být dán výhradně občanskými, státními zákony, a církev že nemá k němu čím přispět. Stát izolovaný od posvěcujícího vlivu církve podléhá nejružnějším ideologiím světa, nacismu, fašismu, komunismu, aj. Pojetí odluky české Církve od státu se po roce 1989 vyvíjelo ve znamení ideálu „sametové revoluce“, řízené cizími tajnými mocnostmi a následně zaplacené výprodejem podceněného čs.národního a přírodního bohatství do ciziny.

V USA je náboženství chráněno, ale k církvím se stát chová neutrálně a respektuje je právně v rámci svých obecných právních předpisů.

V ČSFR byly základní podmínky přátelské odluky po roce 1989 naplněny – státní moc se neodvozovala od náboženské autority, existovala náboženská svoboda, stát připouštěl působení více církví a církev se neúčastnila politického zápasu o moc. Tuto přátelskou formu odluky poněkud narušovala skutečnost, že stát platil duchovní osoby. To nemuselo vyhovovat řadě lidí, kteří se k církvím nehlásili. Každopádně byla Církev hmotně závislá na státu, podléhající různým ideologiím, a kněz byl odměňován tím víc, čím víc se snažil zalíbit státu.

Hlavní veličiny české Církve usilovaly po roce 1989 o to, aby církevní zařízení byly nezávislé na státu, finančně závislé jenom na podpoře svých členů a příznivců. Jejich politické zapojení by mělo být výrazem veřejného zapojení pouze jednotlivých křesťanů.

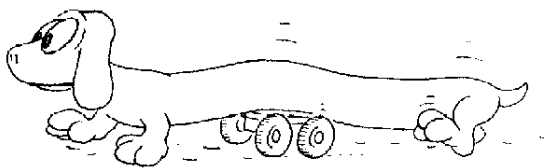
Po roztržení ČSFR ignorováním ústavního zákona č. 327/1991 Sb. o

referendu vznikly v roce 1993 dva nepravomocné národně politické útvary bez původní státní suverenity. Také všechny jejich právní úkony jsou sporné, pseudozákony.

Když Česko přijalo Lisabonskou smlouvu po vstupu Česka do EU v roce 2004 a přední

politikové ji schválily v roce 2007, parlament v roce 2009 a prezident v listopadu 2009, nepozbylo tím Česko státní suverenitu a pravomoc, protože ji už 14 let nemělo. Totéž se týká Slovenska. Proto i další právní úkony jsou pochybné. Stačil by návrat k Československu, které nikdy nevstoupilo do EU ani do NATO a nepřeneslo svou pravomoc na EU. Jedině když Češi a Slováci najdou bratrsky cestu k sobě navzájem v obnoveném Československu, vyvážnou z kleští vnějšího sevření.

Odluka české Církve od státu se stává fasádou místních vzájemných vztahů, které trpí nenávisť k různým národům, což odporuje duchu křesťanství. Tím se komplikuje nebo vylučuje duchovní působení české Církve v Euroazii.

České církve se dotknou faktické nezávislosti už v roce 2030, když ministerstvo přestane přispívat na platy duchovních osob. Kněz bude hmotně odměňován tím lépe, čím více bude příjemně šimrat v uších svěřené obci a přehlížet jejich hříchy.

Na pořadu dne jsou však ekumenické otázky, a náš vztah k nim. Proto bychom měli mít co nejvíce ujasněn svůj vztah k nábožensky neutrálnímu Československu, které do EU ani NATO nevstoupilo. Je třeba usilovat o dořešení problémů, které všechno zatěžují. Když už je český národ dobrodružně zavlečen do frankofonní oblasti, tedy tak jako je Francie fakticky uznávána za misijní území, mají být také zde odstraněny zbytečné církevní přehrady brzdící evangelizaci. Kdo vyznává Credo a hlásá evangelium musí mít všude úplnou svobodu. **Ježíš Kristus zřizuje svou církev obecnou pro všechny.** Všechny d'ábelské přehrady rozdělující křesťany musí pryč. Musíme spěchat s budováním mostů, které je spojují. Potřeba evangelizace se stupňuje. Kdo zaváhá, ať se připraví na strašné zbídačení, na vyvlastnění zbohatlíků. a církví! Po tolika letech fašistických a nacistických výstřelků s každoročními asi 42 miliony potraty ve světě a asi 45 tisíce potraty v Česku dopustí Bůh trest. Dovolí d'áblovi nastrčit davům totalitu s digitální maskou a s vyvlastněním zbohatlíků i všech církví. Osvědčení sluhové Zlého nás vedou od jedné totality oklikou k jiné. Tohle vzejde jako trest za naše hříchy, pýchu, požívačnost, potratovost, kolonialismus a zchátralost nadvlády západní liberální demokracie.

Jednadvacáté století je podle sv. Jana Pavla II. hlavně záležitostí Euroazie, tedy především Ruska, Číny a Indie.

Pokud jde o Rusko, vztah církve a státu je historicky silný. Ruská pravoslavná církev je státem silně podporována a má vliv na veřejný život. Stát se staví do role ochránce pravoslaví. Dlouhodobá jednota církve a státu je v Rusku historicky daná. Dodnes je pravoslavná církev považována za pilíř státu.

Ruský stát ztěžoval působení jiných náboženských skupin, zejména těch s větším zastoupením zahraničních duchovních, jako je katolická církev. Římskokatolická církev je v Rusku zastoupena asi 750 000 obyvateli, cca 0,5 % obyvatelstva. Cizí kněží v Rusku potřebují státní vízum. Jejich působení bývalo ztěžováno vztahy s pravoslavnou církví, která považuje Rusko za své kanonické území. Tyto strohé vztahy ruského státu a pravoslavné církve ke katolíkům se staly příznivějšími po 25.3.2022, kdy papež František a Benedikt XVI. se sborem biskupů zasvětili Rusko a Ukrajinu Nep.Srdci Panny Marie.

Co se týká Číny, čínská ústava zaručuje svobodu náboženského vyznání pro státem uznaná náboženství jako je křesťanství, buddhismus, taoismus a islám. Tento vztah je ztěžován především historicky dlouhou čínskou zkušeností s častým západním zneužíváním křesťanství a jeho charity k zotročování čínského národa a vykrádání nerostného bohatství a památek Číny. Kdo pochopí opatrný přístup čínského vedení ke křesťanství, kdy jmenování čínských biskupů papežem vyžaduje souhlas čínského státu?

Publikace organizace *Operation World* z roku 2001 odhadla počet křesťanů v Číně na 91,575 milionu, z nichž 23 milionů patří k „Hnutí tří“ a 11,7 milionu jsou katolíci. Koncem roku 2006 tehdejší vedoucí Státního náboženského úřadu Ye Xiaowen tiskové agentuře řekl, že počet křesťanů v Číně dosáhl 130 milionů.

Čínské vedení si ovšem uvědomuje těžko zvladatelný rozmach čínského státu neuznávaného křesťanství v podzemí, jehož počty jsou nedozírné.

Čeští a slovenští křesťané zůstávají na okraji euroasijského dění a jsou vystaveni různým ideologiím falešného vládce světa. To vede k rozdělování

Církve na úředně uznávanou a na Církev podzemní. Tím se oslabuje nebo i vylučuje jejich slovanské poslání. Měli by v cyrilometodějském duchu společně sjednocovat Západ s Východem v slovanském srdci, tak, aby zde Církev dýchala oběma plícemi, západní - římskou a východní - konstantinopolskou, tedy rovnoměrně, bez nějakého přetahování věřících.

Tento záběr je ztěžován rusofobií a sinofobií a militarismem mediálně vštěpovanými národům, ale také latinizací Církve v Evropě, což zahrnuje nejen jazykovou stránku, ale také stránku správně organizační, která dělí Církev podle římské správy na diecéze a farnosti. Jen s Boží pomocí najdeme cesty k duchovnímu vykročení k Euroazii, kde je slovanské Rusko slavně zaslíbeno Neposkvrněnému Srdci Panny Marie. Jedině tak dojde k naplnění cyrilometodějského nadání slovanského srdce, sjednocujícího Východ se Západem, aby Kristem vykoupený Boží lid konečně dýchal oběma plícemi. Tomáš Bahounek OP

+++

ŽEZLO PRÁVA

KAŽDÝ ČLOVĚK DOSTAL ŽEZLO TVÉHO PRÁVA
A S NÍM, KRÁLI KRÁLŮ, TVOJE RUKA DÁVÁ
VŠEMU LIDU NA TVÉ VLÁDĚ STEJNÝ PODÍL.
NECHŤ TU ČEST I BŘÍMĚ, JEŽ JSI NA NÁS SLOŽIL,
MOJE SRDCE TOBĚ POKOROU VŽDY SPLÁCÍ;
BEZ BÁZNĚ NECHŤ KONÁM TUTO SVATOU PRÁCI.
A TAM, KDE BY SOUCIT SLABOSTÍ BYL, PANE,
TAM NECHŤ NA TVŮJ PŘÍKAZ KRUTOST VE MNĚ VZPLANE.
PODLE TVOJÍ VŮLE NECHŤ ŽÁŘÍ V MÉ ŘEČI
PRAVDA JAK SVIT SLUNCE NA TASENÉM MEČI.
CHCI V KONÁNÍ PRÁVA POKRAČOVAT STÁLE,
ABY TVOJE SLÁVA ŠÍŘILA SE DÁLE.
A KDO KŘIVDU PÁCHÁ, PROTI NÍ SE NEHNE,
TOHO NECHŤ TVŮJ HNĚV JAK SUCHOU TRÁVU SŽEHNE!
RABÍNDRANÁTH THÁKUR přel. V.Lesný

+++

DIGITÁLNÍ NÁVRAT DO OTCOVSKÉ NÁRUČE

Mládež dnes vyhledává to, co jim pomáhá „odpojit se“ od hlavního digitalizovaného proudu – a znovu hledá způsoby, jak se osobně zapojit.

Ještě nedávno se možnost nosit v kapse hendy-mobil a moci kdykoli zavolat komukoli na světě, zdála ohromujícím průlomem, poskytujícím elektronickou iluzi živých lidských vztahů. Všichni si to chtěli pořídit a vstoupit do fantaztické digitální pseudoreality.

Elektronická iluze důvěrných vztahů však nevydržela dlouho. Tyto zázračné přístroje byly brzy zastíněny chytrými mobily – malými počítači, které se už spíše než ke spojení používají k brouzdání internetem a bludným toulkám po sociálních sítích, hrám a psaní zpráv. Kolem roku 2015 působil každý, kdo ještě používal „aligátor“, strašně zastarale.

Jenže mobily se řídí takovým průběhem jako účesy a móda: co bylo kdysi „perfektní“, a pak trapné, znovu se stává módním hitem. „Hloupý telefon“ byl sice kdysi odstrkován do bazarů, ale nikdy docela neodešel – a nyní se vrací přímo s pomstou.

Stále víc lidí dnes uvažuje, že návrat k těmto „*hloupě zastaralým*“ přístrojům může být ve skutečnosti docela chytrý krok – hlavně v době, kdy nás digitalizace zahlcuje a neustále oslabuje naši pozornost i tvořivost. „*Hloupě zastaralé*“ mobily umožňují aspoň na chvíli se odpojit a utéci do pouště a omezit závislost na technologiích a znovu zapojeně prožívat přítomný okamžik.

Průkopníci tohoto snažení se narodili koncem 20.století a na počátku 21.století. Jako někdejší děti s klíčkem na krku, tito lidé vyrůstali s internetem, chytrými telefony a sociálními médii jako přirozenou součástí života. Vyznačují se digitální analfabetizací, totiž odklonem od čtení a poslouchání slov k obrázkům, k upřednostňování toho, co sami uvidí a ohmatají, tomu uvěří.

Jak těžko mohou zapůsobit apoštolova slova, že *víra je ze slyšení*, když mnozí nevěřičně čekají na „zázrak“ vlastního vidění a sáhnutí si do ran Páně.

Tato rostoucí nedůvěra v digitální slova vedla uživatele chytrých telefonů k tomu, že pročesávají bazary s „aligátory“ či jinými digitálními staříky, nebo si pořizují nové „luxusní“ minimalistické mobily, které nabízejí jen to nejnutnější – volání a posílání zpráv.

Prožíváme rozsáhlý útěk do přírody či do pouště, kde si oddechne od hlavního světského myšlenkového proudu. Rostoucí vlna úzkosti a vyčerpání z

digitálního světa však mnoho lidí vede k novému hledání pravdy jinde než v elektronické wikipedii.

Digitalizace vytváří iluzi ve skutečnosti ztracených živých vztahů člověka k jiným lidem, ke světu a k Bohu.

Chytré telefony podporují trpnou konformitu a škodlivé sociální srovnávání a ruší spánek, oslabují paměť a tvůrčí vynalézavost, pozornost i důvěrné mezilidské vztahy.

Jak těchto problémů přibývá, roste i přitažlivost „aligátorů“. Pro mnoho lidí znamená přechod na méně technologicky vybavené zařízení menší stres, větší soustředěnost, víc volného času, zdravější spánek, méně namáhané oči a častější osobní styk s ostatními.

Je to paradoxní, ale čím více se snažíme navazovat digitální spojení, tím více prožíváme ďábelskou spoutanost umělou inteligencí a zakoušíme skutečnou osamělost od lidsky vtěleného Boha, Ježíše Krista. Proto návrat k „aligátorům“ nenavozuje dnešní vzbouřenecký návrat do přírody, nýbrž do otcovské náruče. Tomáš Bahounek OP

+++

MYSTIKA STÁŘÍ

TAJEMNÉ POŽEHNÁNÍ - MEDITACE: Smrt

Je stanoveno, že lidé jednou zemřou.

Přípravné cvičení: Vidíme Krista na kříži. Slyšíme slova umírajícího Spasitele: „Dokonáno jest“, „ Otče, do tvých rukou svěřuji svého ducha. „ Působivě k nám promlouvá Apoštol v listu Římanům: „*Kristus zemřel za nás.*“ Víme, že i nám nadejde hodina smrti. Prosme umírajícího Spasitele, abychom i my v tu chvíli mohli říct: Dokonáno jest, Bože, plnil jsem tvou vůli podle možností svých slabých sil. Obětujme tuto meditaci k potěšení Spasitele trpícího na kříži.

První bod: Co je smrt

Smrt je odloučení duše od těla. Nesmrtelná duše opouští smrtelné tělo. Umírá, jak píše Apoštol Římanům:, mzdou hříchu , proto Kniha Sirachovcova uvádí: „Ó, smrti, jak trpká je pro člověka vzpomínka na tebe. Násilné oddělení těla a duše je důsledek dědičného hříchu. Bez dědičného hříchu a jeho následků by lidé po uplynutí doby zkoušky přešli do nesmrtelného života. A přestože je smrt trpká, dílo vykoupení jí odebralo osten. Trpkost skutečnosti smrti je pro křesťana, katolíka žijícího z víry prostředkem, příležitostí jednat pokání, přinášet smír boží spravedlnosti za své hříchy a za hříchy jiných, uchránit se před očistcovými muky nebo je alespoň zkrátit. Jak záslužné jsou v Božích očích úzkosti smrti, když se snášejí z lásky k Bohu! Vidíme svého Spasitele v jeho smrtelné úzkosti a uvažujeme o tom, co Kristus vytrpěl pro záchranu našich duší, a chceme i my s ním a pro něj trpět. Podle příkladu papeže svatého Pia desátého volejte: Pane, Bože můj, už teď přijímám s naprostou odevzdaností a

ochotou každý způsob smrti, jak ty budeš chtít, se všemi úzkostmi, utrpeními a bolestmi.

Druhý bod: Po čem budeme toužit v hodinu smrti

V Litaních k nejsvětějšímu jménu Ježíš se modlíme: „Od zanedbání vnuknutí tvých vysvobod' nás, Ježíši. Zda bude naše hodina smrti klidná, nebo plná nepokoje, bude záviset ty na tom, zda, jsme plnili ve svém životě tuto prosbu litaní. Jak klidná, majestátná, opravdu božská je Ježíšova smrt při všech mukách a ponižování! Jaký klid při všem soužení, protože Ježíš mohl při smrti říci: „Otče, já jsem tě oslavil na zemi: dokončil jsem dílo, které jsi mi dal provést.“ Ó, velký okamžik. Ty, Ježíši, naučil jsi nás modlit se: „Buď vůle tvá, jako v nebi, tak i na zemi.“ O co záslušnější je však tvůj život, tvá smrt, tvé plnění Otcovy vůle, věčné vůle Otce i tvé, vše zpečetěno nesmírnou láskou! Kéž bychom žili tak, abychom se snažili stále plnit svatou Boží vůli! To nám usnadní smrt, to si budeme přát v hodině smrti, aby se uskutečnilo.

Utrpení se pomine, ale zásluhy, že jsme trpěli s Kristem a pro Krista, zůstanou navěky. Vezměme si k srdci upomínku svaté Terezie od Ježíška: „Jednejte podle vnuknutí, které vám dává Spasitel při modlitbě. „Vnuknutí! Spasitel nenutí, tiše klopýtá na dveře srdce, tajemně mluví k duši, ukazuje nám své utrpení, prosí, pláče. Ó, kéž bychom pohotově poslouchali toto vzácné vnuknutí milosti! Šťastný je ten, kdo si v hodině smrti může říct: plnil jsem tvé vnuknutí, trpící Ježíši, podle svých slabých sil a s tvou pomocí. Můj Ježíši, pro tebe a s tebou trpět a v utrpení tě těšit! Zeptejme se svědomí. Zeptejme se Spasitele, co od nás očekává, a splňme to hned, pokud můžeme. Co si budu přát v hodinu smrti? V hodinu smrti budeme chápat hodnotu vnuknutí trpícího Spasitele. Opravdová velikost a svatost vyvěrají z toho, že se nezanedbávají vnuknutí Boží milosti. Co proměnilo ubohé rybáře v oduševnělé apoštoly? Co dalo Církvi zástupy svatých? Poslechnutí vnuknutí milosti. Nejen Pánova slova „Šavle, Šavle, proč mě pronásleduješ?“

Nám dali svatého Pavla, ale i Pavlova slova „Pane, co chceš, abych udělal?“, šťastná je tvá smrt, Pavle, vždyť jsi pohotově poslechl vnuknutí milosti získat svět pro Krista! Jak strašná byla smrt apoštola Jidáše! Proč? Proto, že Jidáš neposlechl vnuknutí milosti a měl vůči nim zatvrzelé srdce: „Jidáš, políbením zraňuješ Syna člověka?“. Tak láskyplně vyzýval Pán svého apoštola k obrácení. Bohužel zbytečně. Jak musela tato Ježíšova slova sužovat Jidáše ve chvíli jeho sebevraždy! Chceme ihned poslechnout jasně poznané vnuknutí Boží milosti, aby byl náš život šťastnější a naše smrt blažená.

Třetí bod Můžeme po smrti něco žádat?

Jistěže můžeme! Abychom byli u Boha. V hodině smrti si nechceme žádat nic jiného, než abychom mohli říct: „Úkol, který si mi dal splnit na tomto světě, jsem splnil, nkolik jsem mohl. „Jak bychom mohli pochybovat o tom, že Bůh měl s námi nejsvětější záměr, když nás povolal do bytí? Když už my, lidé, máme určitý záměr při svém jednání, o co většími Bohémy, když nám dal vstoupit do

tohoto světa! Těžko vyjádřit, jak strašně je země znetvořena lidskou zlobou pro pohrdání Božími úmysly. Ubohý Spasitel! Chce jen to nejlepší pro každého člověka na tomto světě i ve věčnosti. Apoštol národů přece píše: „tohle (modlitba) je dobré a milé před Bohem, naším Spasitelem, který chce, aby byli všichni lidé spaseni. Bůh tedy chce zachránit všechny lidi. Dává na to každému dostačující milosti, ale u mnoha lidí se svaté Boží záměry zmaří zneužíváním svobodné vůle a citlivé trpící Ježíšovo Srdce to bolí. Proto se mu chceme obětovat k potěšení a na smír. Pokud jde o smrt či život, řekněme s Apoštolem národů: „obojí na mě doléhá: toužím zemřít a být s Kristem, a to by bylo mnohem lepší, ale zůstat v těle je zase potřebnější pro vás. Protože víme, že smrt je pro zbožného člověka branou do nebe, nemůžeme po ní netoužit. Myšlenka na Krista a na nesmrtelné duše nutí nás zůstat v těle. Na Krista, neboť ho ještě můžeme těšit, a na nesmrtelné duše, neboť je ještě můžeme zachraňovat. Naše touha sjednotit se smrtí s Kristem v nebeské slávě může se stát duševní mukou, neboť při pohledu na trpícího Spasitele ještě více toužíme zůstat v těle, abychom, trpíce Ježíšem, těšili jeho Srdce. Tak se na nás mohou splnit slova Písně písní: „Jsem nemocná od lásky.“ Duši tu na zemi Kristus osvěží a posílí kalichem utrpení, aby s ním a pro něj snášela trpkosti života. Když vidíme, jak anděl posiluje Krista na Olivové hoře Kalichem utrpení, posílení milostí se snažíme kráčet s Kristem z Olivové hory na Kalvárii.

Všichni chceme prosit Spasitele, aby naše hodina smrti přišla až tehdy, když budeme moci říci „Dokonáno jest“ a „Otče, do tvých rukou svěřuji svého ducha“. Když o tom všem přemýšlíme, lépe pochopíme, co znamená, že Kristus zemřel za nás. Pavel Huyn arc.pražský Tajemné požehnání I.část

+++

KVĚT NESMRTELNOSTI

SVÝM TOUHÁM, VYSLANCŮM, KÁZAL JSEM LETĚT V NEZNÁMÉ KRAJE,
A ŘEK' JSEM K NIM: JDĚTE NA NEJVYŠŠÍ VRCHOLY SNĚHÍ!
TAM ZLATÝ KVĚT HOŘÍ, JEJ NAJDETE, MUSÍM JEJ MÍTÍ,
S NÍM NA RTECH MUSÍM UMŘÍT. KVĚT NESMRTELNOSTI.

VE VYHNANSTVÍ ZŘÍKÁNÍ, MUČEDNÍK PRAVDY A MUČEDNÍK LÁSKY
A MUČEDNÍK KRÁSY V MĚSTĚ ŘÍJNOVÝCH SNU SVÝCH ČEKÁM.
KRÁL ZNEUZNANÝ, JÁ LHOSTEJNĚ DÍVÁM SE NA LŽIVÉ KRÁLE,
RUCE SVÉ HRDÉ VZEPŘENY O ZLATÉ HLAVICE TRŮNU.

OH, DOSUD SE ŽÁDNÁ NEVRACÍ TOUHA! ŽÁDNÝ OREL SE NEVRACÍ,
JENŽ ZÁPADEM SLUNCE BY KŘÍŽOVAL, V ZOBCI URVANÝ KVĚT.

AČ PŘECE SE ZDÁ MI, ŽE NASTÁVÁ HLUBOKÝ SOUMRAK VŠECH VĚCÍ,

NEB ZA NOCÍ SLYŠÍM PORADY SPIKLENCŮ POD SVÝMI OKNY
A VE DNE NÁPADNÁ TÍCHA CHLADNÝCH ŘÍJNOVÝCH SLUNCÍ.
ZDA DŘÍV MNE ÚKLADY ZNICÍ? ČI DŘÍV SE VRÁTÍ MÉ TOUHY?

ANTONÍN SOVA

+++

**BRNĚNSKÁ AKADEMIE DUCH.ŽIVOTA PATRIKA KUŽELY OP
LARCHER – MEYNARD Rozjímání o životě a ctnostech sv.Dominika**

Z francouzštiny přel. Br. Patrik M. Kužela OP⁸. úterek

Trpělivost a dobrota svatého Otce Dominika.

Běžme s vytrvalostí o závod nám předložený. /Žid, 12, 1. /

1. Můžeme říci, že apoštolát sv. Dominika se uskutečňoval „in multa patientia“/v mnohé trpělivosti/ /Žd 6, 4. / . Neboť aby získal Bohu duše a obrátil kacíře, vystál na sta protivenství, utrap a námah. Kdo je pochopí a kdo je vyličí?! Nemluvě o zimě, hladu a žízní i nejrůznějších strádáních, sužujících jej na cestách, které konal po celých deset let stále bos. Kolik to jiných soužení, pronásledování a nebezpečí podstoupil! Kolikrát byl zrazen a potupen, kolik posměchu a potupy na něj nakydali a k pronásledování od světa se přidalo pronásledování pekla. Zlí duchové ho napadali tisícerým způsobem, hned přímo jeho podobu, hned jeho bratry, aby ochladili jeho výbojnou horlivost a aby brzdili rozvoj jeho řadu. Ale uprostřed těchto hrozných bouří nebylo slyšet z jeho úst ani slovíčka nářku ať ve zdraví, ať v nemoci. Bratr Bovisi

dosvědčil, že když jednou ošetřoval sv. Dominika v Miláně, kde musel ulehnout kvůli zimnici, neslyšel ho naříkat, nýbrž se zdálo, že je pohroužen v modlitbu a kontemplaci: bratr to poznal po jistých rysech jeho tváře, zračících se v ní za modlitby, jež znal z doby, kdy trpěl tak kruté zkoušky, nemusíme nést kříže tak těžké, konat práce tak svízelné přesto, kde je naše trpělivost? Nedráždí nás sebemenší maličkost, která nám není po chuti? Ptáme se, to jsme služebníci Ježíše korunovaného trním, když se hrozíme obléci jej, obléci jeho šat: to je bolest, potupu a výsměch? To jsme synové Otce tak vášnivě milujícího utrpení,

když tak bídně napodobujeme jeho trpělivost? Pochopme, že co jediné průkazně dokazuje, že naše duše se dokonale zřekla nedokonalé lásky pro lásku dokonalou, je ctnost trpělivosti, kterou duše následuje tichého, neposkvrněného Beránka až na kříž. „/sv. Kateřina, Dial. 77. /

2. Sledujme, s jakou dobrotou jednal náš svatý Otec za všech okolností a se všemi možnými lidmi. Potíral bludy Albigenských s takovou líbezností v řeči a s takovou dokonalou mírností v jednání, že nejednou se mu vrhali k nohám nepřátelé Církve, které jeho nepochopitelná dobrota nadobro odzbrojila. Jednou ho jeden z nich vedl křovinatou cestou, kde bylo plno trní. Sv. Dominik si na každém kroku rozdíral bosé nohy, ale ani slůvkem to svému průvodci nevytýkal, ale toto ponižující zacházení trpěl jako tichý beránek mlčky takže jeho proradný vůdce žasl a byl dojat, pak uchvácen a nakonec obrácen. Ke svým bratrům bal tak dobrotivý, že když při stihl některého při chybě, napřed přešel, jako by nic neviděl. Potom s naprostým klidem mu řekl slovy žhavými láskou: „Bratře, to jste neudělal dobře, uznáte to“, a svým otcovsky laskavým způsobem přiměl bratry, že se přiznali. Trestal je přísně, ale nikdy je nepropustil nespokojené .

Nedostižný Otče, nejnežnější, nejsoucitnější z otců, nikoliv, neznal a nepochopil tě svět, když tě líčil jako horlivce, či spíše, když tě potupil jako dobrého Ježíše, tichého a pokorného srdcem, nekonečnou dobrotu a lásku, i milosrdenství. . . Ale já, tvůj syn, chci oživit tvoje ctnosti ve svém životě, chci ti alespoň nějak nahradit čest, a o kterou tě nechápavý svět připravuje. Budu trpět bez nářku, budu se cvičit v horlivosti, řízené vždycky mírností, pokorou a tichostí. Vynasnažím se snášet dobírání, posměšky i křivdy bez námah snahy o pomstu. Což mi není možné je snášet a dokonce snášet je s radostí? Uděl mi tu milost, „*pie Pater Dominice, tuorum memor operum, sta coram summo Iudice pro tup coetu pauperum.* „

Rozjímejme o 3. tajemství bolestného růžence - Korunování Ježíše trnín, a prosme na přímluvu přesvaté Panny a sv.Dominika o trpělivost a tichost.

+++

+++